

דחיפות האבל \ מישל לבורר

עמדת האבל היא דחיפות המופיעה מול אבדן של מישהו קרוב. המסמנים לא יכולים למלא¹ את החור שנפתח בממשי על ידי ההעלמות, כל עוד יש חוסר במסמן: minus phi. בסמינר Le Sinthome 13, לאקאן מדבר על ex-sistence של הממשי, אבל על החור של הסמלי².

פרויד מדגיש שתהליך האבל נמשך זמן רב. למעשה צריך לפרק את היחסים הליבידינליים הקשורים לנפש הנעלמת.

נשאלת שאלה: מה האיש הנפטר הזה בשבילי? מה אני הייתי בשבילו? איך להיפרד ממה שאני הייתי בשבילו? זאת הגדרה של סירוס האחר. כך נראה לי שיש הקבלה בין התהליך הזה לבין ההזדהות הפועלת דרך תכונה אחת, ההזדהות עם תו אחד³. יתר על כן, לאקאן מפרש את פרויד במלים האלה: אבל הוא תהליך מתמשך של אימות, ביחס לאבדן הממשי, חתיכה אחר חתיכה, סימן לסימן, אלמנט | גדולה לאלמנט | גדולה, עד למיצויים⁴.

בסמינר ה⁵24, לאקאן חוזר לעסוק בצורות של ההזדהות⁶ ומבטא אותן עם המודלים הטופולוגיים שהוא הציע, אשר ניתן לתפוס אותם על ידי ביצוע סוגים שונים של חתך.

---

¹Lacan, J., Le séminaire Livre VI, Le désir et son interprétation, Paris: Ed de la Martinière, 2013, pp. 398–9.

² Lacan, J., The Seminar Book XXIII, The Sinthome, tr. A.R. Price, Cambridge: Polity, 2016, p. 25.

³ Cf, Lacan, J., The Seminar, Book XI, The Four Fundamental Concepts of Psychoanalysis, tr. A. Sheridan. London: Hogarth Press, 1973.

⁴ Lacan, J., The Seminar, Book VIII, Transference, tr. B. Fink, Cambridge: Polity, 2015, p. 396.

⁵ Lacan, J., Lessons from L'insu que sait de l'une bévue s'aile à mourre, in Ornicar ? 12/13.

⁶Presentation by J.-J. Bouquier in Analytica 46, 1986.

באבל אנו נשלחים בחזרה למצוקה המקורית. הצמצום של החי לדבר חסר החיים, זהו ממשי ש *ex-sists*, שבלתי אפשרי. לכן לאקאן פנה אל הקשר הבורומאי ובמיוחד אל הטופולוגיה, אשר מקיפה ומסבירה את הממשי הזה.

יש אובייקט מיוחד שהאבל ביחס אליו היה בלתי אפשרי עבור המלט, אבל הפאלוס, מונח שלאקאן משתמש בו כדי להצביע על מה שפרויד קרא שקיעת התסביך האדיפלי⁷. לאקאן אומר לנו שכאשר המלט נפצע עד מוות, הוא ויתר על כל השקעה נרקיסיסטית שהיא⁸ ובכך הוא "הזדהה עם המסמן הפטאלי", "עם הפאלוס המורטלי"⁹.

לפני שלאקאן יקשור את ההזדהות לשלושת המשלבים *ISR*, הוא מבחין בין שני סוגים של הזדהות: אחת ביחס למסמן והשנייה ביחס לאובייקט *a* קטנה המכניס תהליך של הפרדה. אובייקט *a* קטנה זה, שהדחף מקיף אותו, הוא שמכניס את "המשמעות של המין" ו"המשמעויות של המין תמיד מסוגלות להנכיח את המוות"¹⁰.

כתוצאה מזה, מופיע בסוף האנליזה "האבל של האובייקט", הנפילה של האובייקט שבמקומו עמד האנליטיקאי ו"ההפרדה של הסובייקט"¹¹.

תרגום לעברית: מישל לבורר

עריכת תרגום: גבי מנדלסון

---

⁷ Lacan, J., *The Seminar Book VIII, Transference*, op. cit.

⁸ Lacan, J., *Le séminaire Livre VI, Le désir et son interprétation*, op. cit., p. 416.

⁹ *Ibid.*, p. 392.

¹⁰ *Ibid.*, p. 392.

¹¹ Lacan, J., « L'étourdit » in *Autres écrits*, Paris: Seuil, 2001, p. 486.